

■ † Ἡ φωτεινὴ ἡμέρα τῆς τοῦ Χριστοῦ θείας Γεννήσεως

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε»*

Δόξα Σοι, Κύριε! Γιὰ μία ἀκόμα φορὰ χαιρετίζουμε τὴν ἀναμενόμενη Φωτεινὴ Ἡμέρα τῆς τοῦ Χριστοῦ θείας Γεννήσεως.

Ἄς χαροῦμε καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε. Γιὰ νὰ νιώσουμε τὴν Ἑορτὴ αὐτὴ σὲ ὑψηλότερο ἐπίπεδο τὶς ἡμέρες αὐτές, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας θέσπισε σκόπημα νὰ προηγηθῆ τῆς Ἑορτῆς μία νηστεία, κάποιος περιορισμὸς στὴν διατροφή, ὥστε καθὼς εἰσερχόμεθα στὴν ἑορταστικὴ περίοδο, νὰ νιώσουμε ἓνα αἶσθημα ἐλευθερίας.

Ἡ Ἐκκλησία βέβαια μὲ κανέναν τρόπο δὲν θέλῃ νὰ ἐπιτιμώμαστε σὲ ἀπλὲς αἰσθησιακὲς ἀπολαύσεις καὶ σαρκικὲς ἡδονές. Ἀπὸ τὴν στιγμή πού ὀνόμασε τὶς ἡμέρες αὐτές **ἅγιες**, ἀπαιτεῖ ἡ χαρὰ μας τὶς ἡμέρες αὐτές νὰ εἶναι καὶ αὐτὴ **ἅγια**.

Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴν ξεχνιοῦνται ἐκεῖνοι πού ἑορτάζουν τὶς ἡμέρες αὐτές, ἡ Ἐκκλησία μας βάζει στὰ χεῖλη μας ἓνα σύντομο ὕμνο γιὰ νὰ δοξάζουμε τὸ νεογεννηθέντα Χριστό. **Μὲ** τὸν ὕμνο αὐτὸν ἡ σάρκα ταπεινώνεται καὶ ἡ ψυχὴ ἀνυψώνεται, γιὰ νὰ μᾶς ὑποδείξῃ τὴν ἐνασχόλησί μας τὶς ἡμέρες αὐτές: **«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε...»**.

Δοξάσατε τὸν Χριστό, δοξάσατε Αὐτόν, ὥστε μὲ τὴν δοξολογία Του νὰ εὐφρανθῆ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά σου, νὰ σιωπήσουν οἱ διάφορες ἐνασχολήσεις καὶ πράξεις πού σοῦ ὑπόσχονται ἄλλα εἶδη ἀπολαύσεως.

Δοξάσατε τὸν Χριστό: αὐτὸ δὲν

σημαίνει πώς πρέπει να συνθέσεις μακροσκελείς ύμνους στον Χριστό –όχι. **Ό**ταν όμως συλλογίζεσαι ή άκοῦς για την γέννησι του Σωτήρα Χριστού, κραύγασε αυθόρμητα από τα βάθη της ψυχής σου: **«Δόξα Σοι, Κύριε· Χριστός γεννᾶται...»**. Αυτό είναι άρκετό.

Αὐτός θα είναι ένας ήρεμος καρδιακός ύμνος, που όμως διαπερνᾶ τὰ σύννεφα και φθάνη στον ίδιο τον Θεό. **Ν**ά επαναλαμβάνης καθαρά μέσα σου τι έχει κάνει ο Κύριος για μᾶς και θα διαπιστώσης πόσο φυσική άκούγεται αὐτή ή αναφωνήσις τώρα.

* * *

Και για να γίνη πιό κατανοητό αυτό για μᾶς, θα τὸ συγκρίνουμε με τὸ άκόλουθο παράδειγμα:

• **Κάποιος** βασιλεύς υπόσχεται ελευθερία σ' έναν άνθρωπο που είναι φυλακισμένος και άλυσοδεμένος σ' ένα μπουντρούμι. **Ό** φυλακισμένος περιμένει μία ήμέρα, έπειτα και άλλη, μετά μῆνες και χρόνια. **Δ**έν βλέπει να εκπληρώνεται ή υπόσχεσις που του δόθηκε, αλλά δεν χάνει την ελπίδα του. **Π**ιστεύει στα λόγια του βασιλέως. **Τ**ελικά βλέπει κάποια σημεία πὸς ή ελευθερία του είναι κοντά. **Η** προσοχή του εντείνεται, άκούει θόρυβο. **Κ**άποιος πλησιάζει με λόγια χαρούμενα. **Τ**ώρα ή κλειδαριά άνοίγει και ο ελευθερωτής μπαίνει μέσα. **«Δόξα Σοι, Κύριε»**, άναφώνησε αυθόρμητα ο φυλακισμένος. **«Έφθασε τὸ τέλος της φυλακίσεώς μου και σύντομα θα δῶ τὸ φῶς του Θεοῦ»**.

• **Άς μιλήσουμε** και μ' ένα άλλο παράδειγμα: **Έ**νας άρρωστος είναι καλυμμένος ολόκληρος από έλκη και όλα τὰ μέλη του είναι παράλυτα. **Δ**οκίμασε όλα τὰ φάρμακα και άλλαξε πολλές φορές τὸς γιατρούς του. **Η** άντοχή του εξαντλήθηκε και ήταν έτοιμος να παραδοθῆ στην άπόγνωσι. **Κ**άποτε του είπαν: **«Υπάρχει ακόμα ένας πολὺ εξειδικευμένος γιατρός. Αὐτός που θεραπεύει όλες τις παθήσεις που βασανίζουν και έσένα. Τοῦ ζητήσαμε να έλθῃ και μᾶς υποσχέθηκε πὸς θα τὸ κάνῃ»**. **Ό** άρρωστος τὸς πιστεύει, ή ελπίδα ζωντάνεψε μέσα του και περιμένει τὸν καλὸ γιατρό... **Π**ερνάει μία ὠρα, έπειτα και άλλη μία και ή άνησυχία άρχίζει να βασανίζει την ψυχή του. **Τ**έλος, κατὰ τὸ βράδυ, φθάνει κάποιος... **Η** πόρτα άνοίγει και ο έπιθυμητὸς γιατρός εισέρχεται... **«Δόξα Σοι, Κύριε!»**, άναφωνεῖ ο άρρωστος.

• **Κ**αι άλλο ένα παράδειγμα: **Έ**να μαῦρο σύννεφο που προμνύει καταιγίδα κρέμεται πάνω από την γῆ, που έτσι σκοτεινιάζει. **Κ**εραυνοὶ σείουν τὰ θεμέλια του βουνού και οὐί άστρα-

πες σχίζουν τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο στὸ ἄλλο. Ὅλοι τρέμουν, σὰν νὰ βλέπουν πὼς ἔρχεται τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ὅταν ἡ καταιγίδα κοπάσῃ καὶ ὁ οὐρανὸς καθαρίσῃ, ἀναπνέουν ὅλοι ἐλεύθερα καὶ ἀναφωνοῦν: «Δόξα Σοι, Κύριε!».

Φέρε τὰ παραδείγματα αὐτὰ πιὸ κοντὰ στὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ δῆς ἐκεῖ ὀλόκληρη τὴν ἱστορία. Τὰ ἀπειλητικὰ σύννεφα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ ἐπάνω μας. Ὁ Κύριος, ὁ Εἰρηνοποιός, ἦλθε καὶ σκόρπισε τὰ σύννεφα. Ἡμεθα καλυμμένοι ἀπὸ τὰ σύννεφα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν. Ὁ Θεραπευτὴς τῶν ψυχῶν ἦλθε καὶ μᾶς θεράπευσε. Ἡμεθα ἀλυσοδομεμένοι μὲ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας. Ὁ Ἐλευθερωτὴς ἦλθε καὶ μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ. Φέρε ὅλα τὰ παραδείγματα αὐτὰ πιὸ κοντὰ στὴν καρδιά σου καὶ θὰ δῆς ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀναφωνήσῃς: «Δόξα Σοι, Κύριε, γιὰτὶ Χριστὸς γεννᾶται!».

* * *

Δὲν θὰ προσπαθίσω νὰ σοῦ μεταφέρω τὴν χαρὰ αὐτὴ μὲ τὰ λόγια μου. Δὲν ἐκφράζεται μὲ λόγια. Τὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο ἐπιτεύχθηκε ἀπὸ τὸν γεννηθέντα Κύριο, ἀγγίζει τὸν καθένα μας.

Σ' ἐκείνους ποὺ ἐπικοινωνοῦν μαζί Του, τοὺς παρέχει ἐλευθερία, θεραπεία καὶ εἰρήνη. Τὰ κατέχουν ὅλ' αὐτὰ καὶ γεύονται τὴν ἡδονή τους. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πῆς «Χαίρετε!» σ' ἐκείνους ποὺ αὐτὸ τὸ νιώθουν ἐμπειρικὰ μέσα τους. Αὐτοὶ δὲν γίνεται νὰ μὴ χαίρωνται.

Σ' αὐτοὺς ὅμως ποὺ δὲν ἔχουν παρόμοια ἐμπειρία μέσα τους, γιὰτὶ νὰ πῆς «Χαίρετε»; Αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ χαροῦν. Ὅσο καὶ ἂν πῆς ἐσὺ «Χαῖρε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί σου» σ' αὐτὸν ποὺ εἶναι δεμένος χειροπόδαρα, δὲν θὰ χαρῆ. Ἀπὸ ποῦ θὰ προκύψῃ ἡ χαρὰ τῆς θεραπείας σ' ἐκείνον ποὺ εἶναι καλυμμένος ὀλόκληρος ἀπὸ τὰ ἔλκη τῆς ἁμαρτίας; Πὼς μπορεῖ ν' ἀνασάνῃ ἐλεύθερα αὐτὸς ποὺ ἀπειλεῖται ἀπὸ τὸν κεραινοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ;

Τὸν μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ πῆς, εἶναι: «Πήγαινε στὴν φάτνη ὅπου κεῖται τὸ σπαργανωμένο νήπιο καὶ ζήτησε ἀπ' Αὐτὸν τὴν ἀπαλλαγὴ σου ἀπ' ὅλα τὰ κακὰ ποὺ σὲ περιβάλλουν. Τὸ νήπιο αὐτὸ εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου.».

* * *

Θὰ ἤθελα νὰ βλέπω κάθε ἄνθρωπο νὰ χαίρεται σ' αὐτὴ τὴν μεγάλῃ χαρὰ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ γνωρίσῃ ἄλλες χαρές. Δὲν

εἶναι Ἰσραὴλ ὅμως ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὸ Ἰσραήλ (πρβλ. Ρωμ. θ' 6).

Τώρα θὰ ξεκινήσουν πάλι οἱ κενές, οἱ ἄγριες χαρὲς ποὺ ἐξάπτουν τὰ πάθη... **Ὅ**σο καὶ ἂν πῆς στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νὰ ἠρεμήσουν, τὸ μόνο ποὺ κάνουν εἶναι νὰ κλείνουν τ' αὐτιά τους, νὰ μὴ δίνουν καμμία προσοχή.

Καὶ φθάνουν στὶς λαμπρὲς αὐτὲς ἡμέρες τῶν ἑορτῶν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὁ εὐσπλαγχνος Κύριος ν' ἀποστρέφῃ τὰ μάτια Του ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ μᾶς λέει: **«Καὶ τὰς νομηνίας ὑμῶν καὶ τὰς ἑορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου»** (Ἠσ. α' 14).

Ἄλήθεια εἶναι, ὅτι μερικὲς ἀπὸ τὶς ἑορτὲς ἔρχονται σ' ἐμᾶς κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν παγανιστικὸ κόσμο, ἐνῶ ἄλλες, ποὺ ἤλθαν ἀργότερα, εἶναι διαποτισμένες ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ παγανισμοῦ. **Κ**αὶ σκόπιμα τέτοιες ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις ἐμφανίζονται συχνὰ κατὰ τὶς ἑορτὲς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Πάσχα.

Ἄν λάβουμε μέρος σ' αὐτές, δίνουμε στὸν ἄρχοντα αὐτοῦ τοῦ κόσμου –τοῦ διαβόλου, τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Θεοῦ– τὸ δικαίωμα νὰ λήν στὸ Θεό: **«Κοίταξε: τί μοῦ ἔκανες μὲ τὴν Γέννηση καὶ τὴν Ἀνάστασί Σου; Ὅλοι σὲ μένα ἔρχονται!...»**.

Ἄς ἐπαναλαμβάνουμε ὅμως ὅλο καὶ πιὸ συχνὰ καὶ ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς μας τὰ λόγια τοῦ Ψαλμωδοῦ ἀπὸ τὸν πεντηκοστὸ ψαλμὸ: **«Ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ νικῆσης ἐν τῷ κρῖνεσθαί Σε»** (Ψαλμ. ν' 6).

(*) Ὅσιου Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλειστοῦ, «Ὁ σωστικὸς χῶρος τῆς Ἐκκλησίας», τόμος Β', σελ. 241-248, ἐκδόσεις Πέτρου Μπότση, Ἀθήνα 2019.

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.